

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 241/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o, Duchnovičovo námestie 1, Prešov, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 58/2017 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 58/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Trnava **povinný** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Trnava **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **530,86 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 241/2023 z 20. apríla 2023 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky, doručенú 21. marca 2023, ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 58/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhla, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej je stranou sporu o zaplatenie 10 218,55 eur s príslušenstvom z titulu splatenia spotrebiteľského úveru na základe žaloby doručenej okresnému súdu 27. decembra 2017. Sťažovateľka, opíšuť chronologický priebeh napadnutého konania, uvádza, že žalobca 17. augusta 2018 doručil okresnému súdu návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu, súhlas nového veriteľa so vstupom do konania, oznámenie žalovanému o postúpení pohľadávok a prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok. Okresný súd Trnava o zmene žalobcu rozhodol až po viac ako 41 mesiacoch (uznesenie č. k. 14 Csp 58/2017-53 z 31. januára 2022, pozn.). Prvé pojednávanie vo veci okresný súd uskutočnil 26. apríla 2022, ktoré bolo odročené na účel doplnenia dokazovania na 19. máj 2022 a následne na 16. jún 2022. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo až 2. marca 2023, ktorého sa nezúčastnila žiadna strana sporu, resp. právny zástupca, ktorí zhodne ospravedlnili svoju neúčast a vyjadrili vôľu, aby sa konanie uskutočnilo v ich neprítomnosti. Okresný súd aj toto pojednávanie odročil na účel doplnenia dokazovania na 13. apríl 2023. Je zrejmé, že od podania žaloby uplynulo už viac ako 5 rokov a do dnešného dňa nebolo vo veci rozhodnuté ani len súdom prvej inštancie.

3. Sťažovateľka považuje postup okresného súdu za neefektívny a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania vyplývajúcej z čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Predmetom konania je právne i fakticky jednoduchá vec, akým je uplatnenie nároku žalobcu na zaplatenie pohľadávky vyplývajúcej z poskytnutého spotrebiteľského úveru. Podľa jej názoru okresný súd bezdôvodne, nehospodárne a neúčelne z vlastnej iniciatívy odročil viaceré pojednávania na účel opakovaného doplnenia dokazovania (bez toho, aby to niektorá zo strán sporu navrhla alebo bez toho, aby z jej skutkových tvrdení vyvstala potreba takéhoto dokazovania, pozn.). V dôsledku vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní žije sťažovateľka mimoriadne dlhú dobu bez vlastného pričinenia v zásadnej neistote, čo sa týka nárokov, ktoré si voči nej uplatňuje žalobca.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu

4. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. 1SprV/308/2023 zo 17. mája 2023 uviedol chronologický prehľad napadnutého konania a vyslovil názor, že súd vo veci konal relatívne priebežne, a to s prihliadnutím na aktuálny stav senátu zákonnej sudkyne a tiež aj na skutočnosť, že v jej senáte je veľký počet starších (reštančných) vecí (od tejto sťažnostnej veci) s nápadom od roku 2011, pričom v čase vykonávania úkonov v sťažnostnej veci bolo konané hlavne vo veciach napadnutých ešte v roku 2015. Súd už medzičasom (13. apríla 2023) vo veci vydal rozsudok. V tejto súvislosti predseda okresného súdu poukázal na názor Najvyššieho správneho súdu

Slovenskej republiky vyslovený v súvislosti s prioritou konania v reštančných veciach, podľa ktorého platí, že sudca je povinný v záujme ochrany práv účastníkov konania v prípade veľkého počtu reštančných vecí, ktoré nemožno považovať za prednostné z iného dôvodu ako dĺžky ich konania, uprednostniť veci staršie pred vecami obdobne skutkovo a právne obťažnými, ktoré na súd napadli neskôr – v opačnom prípade, pokiaľ by sudca uprednostnil na rozhodnutie veci, ktoré nemožno považovať za prednostné, týmto konaním by porušil povinnosť podľa § 30, ods. 4 zákona o sudcoch (pozri odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho konania vedeného voči zákonnej sudkyňi v iných veciach).

4.1. Okresný súd ďalej uviedol, že zákonná sudkyňa bola počas napadnutého konania viackrát práceneschopná a z tohto dôvodu bolo potrebné nariadené termíny pojednávania zrušiť, čo malo tiež vplyv na dĺžku konania. Z už uvedených dôvodov považuje predseda okresného súdu ústavnú sťažnosť iba za čiastočne dôvodnú (s ohľadom na dĺžku trvania sporu, resp. určité obdobia nedostatočnej činnosti súdu) a navrhuje, aby ju ústavný súd zamietol, resp. nevydal požadovaný nález.

4.2. Tiež nesúhlasil s výškou sťažovateľkou požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia v sume 2 500 eur, keďže s ohľadom na okolnosti prípadu niet na to žiaden relevantný dôvod, navrhovaná výška je zjavne neprimeraná, s cieľom sťažovateľky (a právneho zástupcu, ktorý v podobných prípadoch vystupuje opakovane) získať majetkový prospech. O uvedenom svedčí i skutočnosť, že sťažovateľka vôbec nežiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu vo veci konať.

II.2. Replika sťažovateľky

5. Sťažovateľka vo svojej replike z 29. mája 2023 reagovala na nepodložené obvinenia jej právneho zástupcu zo strany predsedu okresného súdu, že by cieľom advokáta, resp. advokátskej kancelárie alebo samotnej sťažovateľky bolo získať majetkový prospech. Jediný spoločný menovateľ toho, že v podobných prípadoch vystupuje advokát sťažovateľky ako zástupca opakovane je, že klientom, ktorých v súdnych konaniach zastupuje advokátska kancelária, boli porušované ich ústavné práva. Zo strany právneho zástupcu nejde o vyhľadávanie nových klientov len na účel podania ústavnej sťažnosti, ale naopak, ide o klientov, ktorých advokát zastupoval aj v súdnych konaniach a ktorých práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sú porušované. Len tá skutočnosť, že advokátska kancelária má viac klientov a že zo strany nekonajúcej, resp. neefektívne konajúcej sudkyne je porušované ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, nemôže mať za následok taký vážny záver, že by zo strany sťažovateľky alebo jej právneho zástupcu išlo o získanie majetkového prospechu. Vo vzťahu k sume uplatneného primeraného finančného zadost'učinenia (500 eur za 1 rok trvania súdneho konania, pozn.) poukazuje sťažovateľka na to, že uvedená suma je v plnom súlade s rozhodovacou praxou ústavného súdu a nie je dôvod na to, aby bola považovaná za zjavne neprimeranú. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplýva že v senáte zákonnej sudkyne je veľký počet starších (reštančných) vecí (od tejto sťažnostnej veci), s nápadom od roku 2011, a podanú ústavnú sťažnosť považuje za dôvodnú (aj keď iba čiastočne). Sťažovateľka tiež poukázala aj na to, že rozsudok vyhlásený okresným súdom 13. apríla 2023 jej bol doručovaný do elektronickej schránky advokáta až 23. mája 2023, teda zjavne v rozpore s § 223 ods. 3 CSP, resp. § 219 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že rozsudok bol vo veci vyhlásený a doručený, považuje sťažovateľka ako dôsledok podanej ústavnej sťažnosti. Uvedené každopádne nemá vplyv na to, či jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov porušené bolo alebo nie.

III. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

7. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v danom prípade postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prietáhov, a teda či jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež jej práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

10. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

11. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku zo 16. 12. 2003, č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

12. Z hľadiska povahy veci ústavný súd rezultuje, že napadnuté konanie nie je právne ani skutkovo zložitá, keďže predmet sporu tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V správaní sťažovateľky neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by vplývali na dĺžku napadnutého konania. Hoci nemožno opomenúť procesnú pasivitu sťažovateľky, ktorá

nereagovala na žalobu žalobcu replikou (výzva okresného súdu zo 17. augusta 2017, pozn.), nemožno ju za to sankcionovať. Využitie procesných prostriedkov je totiž výlučne vecou strany sporu a súd limituje len v tom, že musí vyčkať na uplynutie lehoty na vykonanie úkonu (obdobne III. ÚS 519/2021).

13. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd v počiatočnej fáze napadnutého konania realizoval len nevyhnutné úkony spojené s podaním žaloby sťažovateľky v zmysle § 167 CSP. Po doručení návrhu žalobcu na zmenu strany sporu 16. augusta 2018 ostal bezdôvodne nečinný a o podanom návrhu rozhodol uznesením č. k. 14 Csp 58/2017-53 z 31. januára 2022. Hoci v ďalšom priebehu vedenia súdneho sporu je vidieť snahu okresného súdu o obnovenie plynulosti konania, objektívnou príčinou pre zrušenie a odročenie troch riadne nariadených pojednávaní (26. apríl 2022, 19. máj 2022, 13. október 2022, pozn.) bola opakovaná práceneschopnosť zákonnej sudkyne. Vo veci sťažovateľky okresný súd napokon rozhodol rozsudkom č. k. 14 Csp 58/2017-61 z 13. apríla 2023, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. V čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo písomné vyhotovenie rozsudku doručené obom stranám sporu (žalobcovi 25. mája 2023 a sťažovateľke 29. mája 2023, pozn.) a aktuálne plynie lehota na podanie odvolania.

13.1. Ústavný súd rezultuje, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu, ktoré boli spôsobené absolútnou nečinnosťou okresného súdu. Časový rámec, v ktorom dospel okresný súd k meritórnemu rozhodnutiu s ohľadom na konštatovanú skutkovú a právnu nenáročnosť danej veci, nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

15. Po zohľadnení dĺžky napadnutého konania a komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu (predmetu konania, postupu okresného súdu a časového momentu podania ústavnej sťažnosti) tak ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné priet'ahy, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

16. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, najmä moment podania ústavnej sťažnosti sťažovateľkou (21. marca 2023) a krátko na to ukončenie sporu meritórnym rozhodnutím súdom prvej inštancie (13. apríla 2023), majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (body 2 a 4 výroku tohto nálezu).

17. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť smerovala proti postupu okresného súdu v čase, keď tento obnovil plynulosť konania a smeroval k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Nemožno tiež opomenúť skutočnosť, že primárnym prostriedkom nápravy nežiaduceho stavu spočívajúceho v konkrétnom prípade sťažovateľky v nečinnosti okresného súdu, a tým spôsobených zbytočných priet'ahov v konaní by mal byť ústavným súdom formulovaný príkaz konať [§ 133 ods.3 písm. a)]. S ohľadom na absenciu tejto požiadavky v podanej ústavnej sťažnosti, resp. v jej petite ústavný súd pripomína, že je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak (§ 45 zákona o ústavnom súde), a teda príkaz konať bez zbytočných priet'ahov vo vzťahu k fáze ďalšieho postupu okresného súdu

nebolo možné vysloviť, a to bez ohľadu na to, že sa vec po vydaní meritórneho rozhodnutia nachádza na okresnom súde.

18. V závere k neefektívnemu postupu okresného súdu ústavný súd, vychádzajúc z dodržovania princípu riadneho výkonu spravodlivosti (čl. 2 a čl. 17 CSP), konkrétne z povinnosti súdov riadne sa zaoberať prípadmi, ktoré majú predložené, považuje za potrebné poukázať na to, že medzi základné povinnosti súdu a sudcu patrí zorganizovať si prácu v súdnom oddelení tak, aby nedochádzalo k neodôvodneným priet'ahom, pričom nečinnosť trvajúca tri a pol roka nesvedčí nielen o zlej organizácii práce zákonného sudcu, ale ani o dostatočnej riadiacej činnosti predsedu súdu (§ 42 ods. 3 a § 53 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Neodôvodnenú nečinnosť nie je možné ospravedlniť ani vysokým počtom vecí v súdnom oddelení, ani pripomienkou vybavovania poradia reštančných vecí. Hoci predmetné tvrdenie možno vnímať ako objektívne, na strane druhej ústavný súd dáva do pozornosti, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020, I. ÚS 62/2023).

19. *Pro futuro* k bodu tohto nálezu a k riadnemu a plynulému priebehu sporového konania ústavný súd pripomína okrem dodržiavania základných princíпов civilného sporového procesu aj to, že za výsledok sporu zodpovedajú jeho sporové strany, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Procesná aktivita má pritom mať na zreteli najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd (najmä s dôrazom na naplnenie požiadavky hospodárnosti a rýchlosti vedenia súdneho sporu vrátane uplatnenia sudcovskej koncentrácie). Procesná strana taktiež zodpovedá za skutkový základ sporu. Civilné sporové konanie najmä po 1. júli 2016 je konaním dôkazným, ovládaným tzv. prejednacím princípom (princípom formálnej pravdy). V takomto type konania sú sporové strany povinné substancovať svoje skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy v jednotlivých procesných úkonoch (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Je teda na čase, aby sťažovatelia nasmerovali svoju aktivitu viac na uplatňovanie prostriedkov procesného útoku a nosenie bremena tvrdenia a bremena dôkazu, keďže v zmysle zásady *affirmanti incumbit probatio* (kto tvrdí, ten dokazuje) musí každá strana sporu uniesť bremeno tvrdenia týkajúce sa svojho tvrdenia a bremeno dôkazu, pokiaľ ide o splnenie si dôkaznej povinnosti.

IV.

Trovy konania

20. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 530,86 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

21. Ústavný súd vychádzal z obsahu sťažnostného spisu a sťažovateľke podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 12,52 eur, t. j. spolu 442,38 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3

a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. K uvedenej sume je potrebné pripočítať 20 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľky platiteľom, trovy konania tak predstavujú sumu celkom 530,86 eur. Ústavný súd náhradu za repliku sťažovateľky nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu). Zároveň dáva do pozornosti, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom nestavia do nárokovateľnej polohy (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021).

22. Ústavný súd v súvislosti s vyčíslením výšky náhrady trov právneho zastúpenia uplatnenej sťažovateľkou vo vzťahu ku každému výroku nálezu ústavného súdu samostatne (bod V ústavnej sťažnosti, pozn.) uvádza, že táto nemá oporu v citovanej vyhláške a ústavný súd na ňu nemohol prihliadať.

23. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky označeného v záhlaví tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 8. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu